

ШЛЯХ АРГОСІ — ЦЕ ШЛЯХ ВОДИ.

Вода ніколи не намагається переступити дорогу іншим і не допускає перешкод на власному шляху. Вона тече вільно, прослизаючи повз тих, хто хотів би її захопити, не взявши нічого чужого. Забути про це означає збитися зі шляху, бо, попри чутки, які іноді можна почути, аргосі ніколи, ніколи не краде.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

I Амулет

— Це не крадіжка, — наполог я трохи заголосно, враховуючи, що єдиною живою душею, яка могла мене почути, був двофутувий білкокіт, який у цей момент діловито зламував кодовий замок, що відділяв нас від вмісту скляної вітрини лавки лихваря.

Рейчис, одне пухнасте вухо якого було притиснуте до замка, а спритні лани обертали три маленькі латунні диски, сердито заскрекотів у відповідь:

— Можеш помовчати? Це не так легко, як здається.

Його пухкеньке маленьке озаддя затремтіло від роздратування.

Якщо ви ніколи не бачили білкокота, уявіть собі кішку зі злобною мордою, великим пухнастим хвостом і тонкими, вкритими хутром перетинками між передніми і задніми лапами, які дозволяють їй планерувати у повітрі, здаючись водночас і смішною, і страхіливою. О, і ще додайте характер злодія, шантажиста й, якщо вірити розповідям Рейчуса, неодноразового вбивці.

— Майже готово, — запевнив він.

І повторювалося це вже годину.

Тонкі смужки світла почали прослизати крізь щілини між дерев'яними планками на вітрині лавки і під нижнім краєм дверей. Невдовзі головною вулицею піде натовп, люди відчинятимуть

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

свої крамниці або вишикуватимуться перед салуном, щоб почати ранок з життєво необхідної першої склянки. Тут, у прикордонні, це природна річ: залити очі ще перед сніданком. І лише одна з причин, чому місцеві схильні вирішувати будь-які суперечки насильством. І через це мої нерви були на межі.

— Ми могли би просто розбити скло й залишити йому більше грошей на покриття збитків, — сказав я.

— Розбити скло? — прогарчав Рейчис, даючи зрозуміти, що він думає про цю ідею. — Дилетант. — він знову перевів увагу на замок. — Акуратно... обережно...

Клац — і настигшої секунди Рейчис гордо підняв у лапах хитромудрий латунний замок.

— Бачиш? — вимогливо спитав він. — Ось це справжня крадіжка!

— Це не крадіжка, — сказав я, мабуть, удванадцять за ніч, відколи ми вдерлися до лавки лихваря. — Ми заплатили йому за амулет, пам'ятаєш? Це він нас обікрав.

Рейчис зневажливо прірхнув.

— І що ти зробив, Келлене? Тільки й стояв як тютя, поки він прибирав до кишені наші важко зароблені гроші. Ось що!

Наскільки мені було відомо, Рейчис насправді за своє життя не заробив ні гроша.

— Треба було вирвати йому горлянку зубами, як я тобі і казав, — продовжив він.

Вирішення більшості складних дилем — принаймні для білокотів — полягає у тому, щоб підійти до джерела проблеми і щосили вкусити за шию, бажано відірвавши якомога більший шмат кровоточивої плоти.

Залишивши останнє слово за Рейчисом, я простягнув руку повз нього й, відкривши скляні дверцята, дістав маленький срібний дзвіночок, прикріплений до тонкого металевого диска. Гліфи, викарбувані по його краю, мерехтіли у напівтемряві: амулет тиші. Справжній джан-тепський амулет тиші. Із ним я міг творити заклинання не залишаючи відлуння, за яким нас могли вистежити мисливці за головами. Уперше, відколи ми втекли з земель джан-тепів, я відчув, ніби знову можу дихати майже — майже — спокійно.

— Чувш, Келлене? — спитав Рейчис, стрибнувши на прилавок і роздвільяючись срібний диск у моїй руці. — Ці знаки на амулеті — вони ж магичні, так?

— Певною мірою. Це радше спосіб прив'язати заклинання до амулета, — я повернувся й глянув на нього. — Відколи це ти цікавишся магією?

Він підняв у лапах кодовий замок.

— Відколи ця штука почала світитися.

Уздовж циліндричного латунного корпусу замка яскраво-червоним сльивом мерехтіли три майстерно вирізьблені гліфи. Наступної миті розчахнулися двері і лавку залило сонячне світло, а всередину увірвалася якась постать і повалила мене на підлогу, різко поклавши кінець пограбуванню, яке, у ретроспективі, могло би стати вдалим при кращому плануванні.

Чотири місяці у прикордонних землях привели мене до одного незаперечного висновку: жити поза законом у мене виходило хепсько. Я не міг вполювати нічого путнього, губився майже скрізь, куди б не пішов, і, здавалося, що кожен стрічний знаходив цілком розумну причину, щоб спробувати мене пограбувати чи вбити.

А іноді і те, і інше.